

EGE BÖLGESİ MESLEK YÜKSEKOKULLARI İNŞAAT TEKNOLOJİSİ BÖLÜMLERİNİN YÜKSEKÖĞRETİM KURULU MESLEK YÜKSEKOKULU KRİTERLERİNE UYGUNLUĞU ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA

Seda Durukan
Celal Bayar Üniversitesi, Manisa
seda.durukan@bayar.edu.tr

İbrahim Aydın
Celal Bayar Üniversitesi, Manisa
ibrahim.aydin@bayar.edu.tr

Özet

Bu çalışmada, Ege Bölgesi'nde yer alan üniversitelerdeki meslek yüksekokulları inşaat teknolojisi bölümlerinin, Yükseköğretim Kurulu'nca belirlenmiş olan Meslek Yüksekokulu Kriterlerine olan uygunluğunun belirlenmesi amaçlanmıştır. Bu kapsamda, ilgili bölümlerle bir anket çalışması düzenlenmiştir. Düzenlenen ankete, Ege Bölgesi'ndeki tüm İnşaat Teknolojisi bölümleri davet edilmiş ve iştirakçiler değerlendirilmiştir. Değerlendirmede öğrencilerin yeme, içme, barınma gibi temel ihtiyaçlarının yanı sıra bölümlerin fiziksel imkanları ve laboratuvar olanakları irdelenmiştir. Çalışma sonucunda Ege Bölgesi'ndeki meslek yüksekokullarının inşaat teknolojisi bölümlerinin Meslek Yüksekokulu Kriterleri göz önünde bulundurulduğunda oldukça büyük bir iyileştirme ihtiyacı içinde oldukları kanaatine varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Meslek yüksekokulu, İnşaat Teknolojisi, Yükseköğretim Kurulu.

A STUDY ON THE COMPLIANCE OF THE CONSTRUCTION TECHNOLOGY DEPARTMENTS OF VOCATIONAL SCHOOLS OF THE UNIVERSITIES LOCATED IN THE AEGEAN REGION WITH THE VOCATIONAL SCHOOL CRITERIA DETERMINED BY THE COUNCIL OF HIGHER EDUCATION

Abstract

In this study, determining the compliance of the construction technology departments of vocational schools of the Universities located in the Aegean Region with the Vocational School Criteria determined by The Council of Higher Education was aimed. In this context a survey study was organized with in the the relevant departments. All Construction Technology departments in the Aegean Region have been invited to survey held in and the associates evaluated. In assessment, in addition to the basic needs such as eating, drinking and housing needs of the students; the physical and laboratory facilities of the departments are discussed. Considering the Vocational School Criteria, it's concluded that vocational schools in Aegean Region are in need of a considerably large improvement.

Key Words: Vocational Schools, Construction Technology, The Council of Higher Education

GİRİŞ

Türkiye'de mesleki ve teknik eğitimin nitelik ve nicelik olarak yeterli bir düzeyde olmadığı ve bugünkü durumundan daha ileri bir düzeye götürülmesi ihtiyacı bilinen bir gerçektir. Bunun yanında ülkemizin nitelikli ara insan gücüne ihtiyacı yüksek boyuttadır. Sanayinin ihtiyaç duyduğu nitelikli ara insan gücünü yetiştiren tek kaynak mesleki ve teknik eğitim okullarıdır (Poyraz ve Esenboğa, 2005). İçerisinde bulunduğumuz bilgi ve teknoloji çağında tasarımdan üretime, eğitimden sanata, tarımdan ticarete her alanda ekonomik kalkınma ve çağdaş müreffeh seviyeye ulaşmak için nitelikli ara insan gücüne gereken önemin verilmesi gerekmektedir (Er, 2009). Teknolojik değişim aralıkları çok kısa sürelerle inmiş ve ürün yaşam süreleri son derece kısalmıştır (Hirt, 2001).

Gelişmekte olan ülkelerin en önemli sorunu kaliteli eleman yetiştirebilmektir. Kaliteli teknik eleman yetiştirebilmek için; öğrencinin edinmiş olduğu teorik bilgi ve becerilerini ilgili sektör ile birlikte uygulamaya dönüştürerek daha başarılı sonuçlar elde edilebilir (Akpınar ve Sarıışık, 2009). Gelişmekte olan ülkelerde, özellikle son yıllarda meslek eğitiminin ne denli gereksinim olduğu istihdam sorunları tartışılırken bir kez daha ortaya çıkmıştır. Okullardaki teorik bilgilerin, sadece okul içinde değil, aynı zamanda işletmelerle de desteklenmesi gerekmektedir. Sanayideki bilgi, deneyim ve teknolojinin okullarla paylaşılması öğrencilerin piyasayı tanımalarına ve ihtiyaca uygun yetişmelerine olanak tanımaktadır (Olgun ve diğerleri, 2009). Mesleki ve teknik öğretimde, eğitim programlarının oluşturulmasında, periyodik olarak güncelleştirilmesinde, işverenin meslek elemanı istihdamında nitelik olarak verdiği önceliklerin iyi bilinmesi gerekmektedir (İlter, 2008).

2.Uluslararası 6.Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu kapsamında da ilgili konular tartışılmış, meslek yüksekokullarının eğitim kalitelerinin artırılması yönünde pek çok fikir ortaya atılmıştır. Bazı yazarlar, Mesleki ve Teknik Eğitim okullarında öğrencilere kazandırılan mesleki yeterliklerin, iş piyasasının talepleri doğrultusunda olmasının sağlanması ve bu kapsamda; öğretim programlarının geliştirilmesi ve mesleki yeterliklerin uluslararası standartları karşılması incelenmiş (Aydın vd., 2011), bazıları ise meslek yüksek okullarındaki öğrencilerin memnuniyet düzeylerini araştırmış (Durukan ve Aydın, 2011) bazıları da İnsan Kaynaklarının Mesleki Eğitim Yoluyla Geliştirilmesi Projesinde (İKMEP) ders içeriklerine eleştirel bir gözle yaklaşmış ve eleştirmiştir (Diril ve Durukan, 2011). Bu çalışmalarda ortak hedef eğitim kalitesinin artması ve öğrencilerin daha elverişli koşullarda eğitim görmeleri yolunda adımlar atılmasını sağlamaktır. Ülkemizde maalesef mesleki eğitim yeterince önemsenmemiş durumdadır ve iş piyasalarından gelen talepleri yeterince karşılayamamaktadır. Meslek yüksekokulları, üniversitelerin yerleştiği illerin neredeyse her bir ilçesine serpiştirilmiş ve maddi açıdan oldukça külfetli olan bu yapılaşma işleri zorlaştırmıştır. Üniversite eğitimi verilen meslek yüksekokullarında koşullar bu kadar özensiz olmamalıdır. Yükseköğretim Kurulu da geçtiğimiz yıllarda bu düşünce ile artık yeni meslek yüksekokullarının ve mevcut durumdaki meslek yüksekokullarında da yeni bölümlerin açılmasında bazı kıstaslar aramaktadır. Bu elbette ki isabetli bir karardır, plansız programsız açılan meslek yüksekokullarının hiç de örnek olamayacak durumları ortadadır. Yeni kurulacak meslek yüksekokulları için sevindirici olan bu gelişme yanında, bizim sorumuz mevcut meslek yüksekokullarının bu kıstasları sağlayıp sağlayamadıkları ile ilgilidir ve bu çalışmada da bu durum irdelenmiştir.

YÖNTEM

Meslek yüksekokullarının (MYO) iyileştirilmesi adına pek çok çalışma yapılmış ve sonuç önerileri getirilmiştir. Bunların başlıcalarını MYO'ların fiziksel durumunu ve altyapı yetersizliğini eleştiren çalışmalar oluşturmuştur. Diğer bir eleştiri konusu da öğretim elemanı sayısının yetersizliği ile ilgilidir. Yüksek öğretim aşamasındaki öğrencilerin eğitim kalitesinin artırılması için günümüzde yüksek öğretim pastasından oldukça büyük pay alan MYO'ların ikinci planda kalmaması ve mevcut koşulların acilen iyileştirilmesi yönünde adımlar atılması gerekmiştir. Bu açıdan bakıldığında, alınan en önemli kararlardan biri de Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Endüstriyel Eğitim Projesi Başkanlığı'nca, yeni açılacak MYO'lar için yeterlilik kriterleri belirlenmesi ve mevcut MYO'ların da bu kriterlere ulaşmasının hedeflenmesi olmuştur. Bu çalışmada ilgili "standartlar" belirlenmiş ve aşağıda aynen YÖK tarafından belirtildiği gibi sunulmuştur.

• İDARİ ALANLAR

Bir adet müdür odası	30 m ²
Bir adet müdür yardımcısı odası	30 m ²
Bir adet müdür sekreteri odası	16 m ²
Bir adet MYO sekreteri odası	18 m ²
Bir adet öğrenci işleri odası	40-60 m ²
Bir adet mali işler odası	18 m ²

• EĞİTİM ALANLARI

Derslikler: Her program başına alanı 72 m² olan en az iki derslik olmalıdır.
Öğretim elemanları odaları: Öğretim elemanı mevcutlarına yeterli sayıda olmalıdır.
Toplantı salonları: Program ve öğrenci mevcutlarına yeterli sayıda olmalıdır.

Laboratuvarlar:

- Her program için en az bir laboratuvar olmalı ve alanı 80 m², derinliği 8 m, yüksekliği 3.30 m olmalıdır.
- Havalandırma, aydınlatma, elektrik ve su tesisatları uygun olmalıdır.
- Programın yapısına uygun yeterli miktarda araç-gereç ve donanıma sahip olmalıdır.
- Sosyal programlarda laboratuvar kriteri aranmayabilir.
- Atölyeler: Program türü ve öğrenci mevcutları yeterli sayıda değildir.

Kütüphane/dokümantasyon merkezi:

- Uygulanan programlara uygun yayınlar bulunmalıdır.
- Yabancı yayınlar bulunmalıdır.
- Yabancı dilde eğitim yapıyorsa ona uygun yayınlar bulunmalıdır.
- Yerli yabancı periyodiklere abone olunmalıdır.
- İnternet bağlantısı olmalıdır.
- Komşu kütüphane ve dokümantasyon merkezleri ile bilgisayar iletişimi olmalıdır.
- TÜBİTAK'ın ULAKBİM projesine entegrasyona uygun alt yapıya sahip olmalıdır.

- **SOSYAL VE KÜLTÜREL ALANLAR**

Öğrenci yurt binası yörede kayıtlı öğrencilerin en az %50'sine cevap verecek sayı ve kapasitede olmalıdır. Kiralık ev, otel, motel, pansiyon bulunmalı, barınma imkanları uygun nitelikte olmalıdır. Diğer bütün sosyal ve kültürel tesislerdeki standartlar, uygulanan programların sayısı, türü, öğrenci ve öğretim elemanları sayıları ile orantılı ve yeterli hijyenik şartlara haiz olmalıdır.

- **DERSLİK VE GENEL KULLANIM ALANLARI İLE İLGİLİ STANDARTLARA DAİR BAZI ÖRNEKLER**

<u>Program</u>	<u>UNESCO Standartları</u>	<u>Dünya Bankasından Projelendirilmiş MYO'larındaki durum</u>
Elektrik	485 m ² /60 öğrenci	485 m ² /60 öğrenci
İnşaat	490 m ² /30 öğrenci	640 m ² /30 öğrenci
Makine	1270 m ² /90 öğrenci	1170 m ² /90 öğrenci
Döküm	380 m ² /30 öğrenci	340 m ² /30 öğrenci
Bilgisayar	230 m ² /30 öğrenci	230 m ² /30 öğrenci

- **LABORATUVAR VE ATELYE STANDARTLARI:** 8 m² / öğrenci

- **ÖĞRETİM ELEMANI BAŞINA DÜŞMESİ GEREKEN ÖĞRENCİ SAYISI**

12/1	Dünya ve UNESCO standardı
42/1	Dünya Bankasından projelendirilmiş MYO'lardaki durum
46/1	MYO'lardaki durum
30-40/1	MYO'lardan istenen

- **BAZI DIŞ ÜLKELERDE ÖĞRETİM ELEMANI BAŞINA DÜŞEN ÖĞRENCİ SAYISI**

5/1	Almanya
8/1	Avustralya
9/1	Japonya
10/1	Belçika
11/1	Macaristan
14/1	Hollanda
21/1	Kore ve ABD

Bu çalışmada, Ege Bölgesi'ndeki MYO'larda bulunan İnşaat Teknolojisi bölümlerinin belirtilen kriterlerden seçilen bazılarına uygunluğu araştırılmıştır. Bilindiği gibi inşaatçılık, insan yaşamı ile doğrudan ilintili pek çok sorumluluk içeren teknik bir uygulama dalıdır. Bu alanda eğitim alan teknik elemanların, mezun olduklarında görevlerini layıkıyla yerine getirebilmeleri için biz eğitimciler elimizden gelenin en iyisini yapmakla yükümlü olup, eksiklikleri araştırıp her zaman en iyi koşulları oluşturmakla sorumluyuzdur. Bu çalışmada da bu gaye güdülmüş ve Ege Bölgesi'nde inşaat teknolojisi eğitimi veren MYO'ların fiziksel imkanları araştırılmıştır.

Araştırma için seçilen başlıklar ise, öğretim elemanı başına düşen öğrenci sayısı, öğrencilerin barınma, yeme-içme imkanları ve eğitim olanaklarıdır (laboratuvar, bilgisayar odası ve diğer fiziksel imkanlar gibi). Mevcut MYO'larda da kriterlere uygunluğun araştırılması, sorunların saptanması ve çözüm aranması elbette ülkemizde verilen yüksek öğrenim kalitesi arttıracak, mezunlarımızın elinden çıkacak inşaatların güvenilirliğini arttıracaktır.

Türkiye'deki tüm üniversitelerin inşaat teknolojisi bölümleri evreninden Ege Bölgesi üniversitelerinin inşaat teknolojisi bölümleri araştırma için örneklem olarak seçilmiştir (Şekil 1).

Şekil 1. Ege Bölgesi'nde İnşaat Teknolojisi Eğitimi Veren MYO'LAR

BULGULAR

Şekil 1'de gösterilen MYO'lar; konumları, ulaşabilirlikleri, öğrencilerin barınma ve sosyal imkanları, lise eğitimi sonrasında tercih edilebilirlikleri, öğrenci başına düşen öğretim elemanı sayısı, mesleki laboratuvar imkanları, laboratuvarlarda tekniker ya da teknisyen istihdamı, bu laboratuvarların kullanılabilirlikleri açısından karşılaştırılmışlardır. Ege bölgesi MYO'ları konum, ulaşım, barınma ve sosyal imkanlar gibi temel ihtiyaçlar açısından karşılaştırılmış ve durumları Tablo 1'de sunulmuştur. MYO'ların çoğunlukla merkez kampüslerde bulunması sebebi ile ulaşabilirlikleri kolay, barınma ve sosyal imkanlar açısından sorunsuzdur.

Tablo 1: MYO'ların Sosyal Açısından Durumları

MYO'lar	Konumu	Ulaşılabilirlik	Barınma (Yurt)	Sosyal İmkanlar	
Adnan Menderes Üniversitesi	Aydın MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	Orta
Afyon Kocatepe Üniversitesi	Afyon MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	Orta
	Bolvadin MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	Orta
Celal Bayar Üniversitesi	Gölmarmara MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	Orta
	Turgutlu MYO	İlçe	Orta	Mevcut	Orta
Dokuz Eylül Üniversitesi	İzmir MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	İyi
Dumlupınar Üniversitesi	Kütahya MYO	Merkez	Kolay	Mevcut	Orta
Muğla Üniversitesi	Yatağan MYO	İlçe	Orta	Yetersiz	Az

İlçelerde konumlanmış 2 MYO'da ise Turgutlu MYO'nun imkanlar açısından merkez kampüs MYO'larından eksikleri bulunmamaktadır, devlet yurdu bulunan Turgutlu MYO sosyal imkanları ile de orta seviyeyi yakalamaktadır. Bununla beraber aynı durum Yatağan MYO için geçerli değildir. Ege Bölgesi'nde İnşaat Teknolojisi eğitim verilen MYO'ların sosyal değerler açısından YÖK'ün kriterlerine genel anlamda uydukları söylenebilir. Tablo 2'de ise, MYO'ların örgün öğretimleri (ÖÖ) ve ikinci öğretimleri (İÖ) için kontenjanları, öğretim elemanı sayıları (ÖES), toplam kontenjan baz alınmak üzere öğretim elemanı başına düşen öğrenci sayıları (ÖEBDÖ), 2011-2012 ÖSS taban puanına göre devlet ve vakıf üniversiteleri dahil olmak üzere sıralamaları, tercih edilirliliği temsil etmek üzere olarak sunulmuştur. ÖES çoğu MYO'da en az 3 öğretim elemanı koşulunu sağlamaktadır fakat bu koşulu sağlayamayan MYO'lar da mevcuttur. ÖEBDÖ sayısında ise durum oldukça düşündürücüdür. Bu sayı kontenjanların tam dolması halinde hem örgün hem ikinci öğretimde 1. ve 2. sınıf öğrencilerinin toplam sayısının öğretim elemanı sayısına bölünmesi ile bulunmuştur. Ne yazık ki MYO'larda ÖEBDÖ sayısı kriterlerde belirtilen rakamların çok çok üstündedir. Bu hali ile öğretim elemanı sayısında kesin olarak artışa ihtiyaç olduğunu söyleyebiliriz.

Tablo 2: MYO'ların Öğrenci Öğretim Elemanı Oranı ve Tercih Edilirlilikleri

MYO'lar	Kontenjan		ÖES	ÖEBDÖ	Sıralamaları		
	ÖÖ	İÖ			ÖÖ	İÖ	
Adnan Menderes Üniversitesi	Aydın MYO	30	30	2	60	37	34
Afyon Kocatepe Üniversitesi	Afyon MYO	60	60	4	60	41	111
	Bolvadin MYO	65	-	3	22	119	-
Celal Bayar Üniversitesi	Gölmarmara MYO	30	30	3	40	48	115
	Turgutlu MYO	60	60	2	120	54	95
Dokuz Eylül Üniversitesi	İzmir MYO	45	45	5	36	21	130
Dumlupınar Üniversitesi	Kütahya MYO	50	50	2	100	27	103
Muğla Üniversitesi	Yatağan MYO	35	-	1	70	31	-

Türkiye'deki 140 MYO arasındaki sıralamaları da Tablo 2'de sunulmuştur. Genel olarak bakıldığında tercih edilirlilik durumları ortalama seviyede görülmektedir. Ege Bölgesi'nde Türkiye'de ilk 20 arasına giren MYO bulunmamaktadır. Koşulları bu çalışmada sunulan kriterlere göre diğer MYO'larla kıyaslandığında göreceli olarak alt seviyelerde olan Yatağan MYO'nun, sıralamada 3. olması öğrencilerin okulları tercihlerinde farklı kriterleri göz önünde bulundurdıklarını da düşündürülebilir. Bununla beraber yine benzer şekilde laboratuvar imkanları açısından pek iç açıcı seviyede olmayan Gölarmara MYO, tercih edilirlilikte, laboratuvar imkanları olan Turgutlu MYO'dan daha ön sıralarda yer almaktadır.

Tablo 3'te MYO'ların laboratuvar olanakları, laboratuvarlarında istihdam ettikleri tekniker ve/veya teknisyen sayısı ve laboratuvarlarını kullanma sıklıkları sunulmuştur. Araştırmanın yapıldığı MYO'ların bir kısmı köklü geçmişlerinin avantajı ile laboratuvar ekipmanlarını bünyelerinde bulundurmaktadırlar. Bununla beraber dezavantajları ise bu ekipmanların eski, bakımsız, bozulmuş ve modernizasyon ihtiyacı içinde olmalarıdır. Üzüntü ile belirtmek gerekir ki teknikerlik eğitimi veren MYO'ların hiçbirisi teknikerlik mesleğine istihdam yaratmayı düşünmemişler ya da imkanları olmamıştır. Hiçbir MYO'da laboratuvarlarda görevli, öğrencilerin deneysel uygulamalarında bizzat görev alan, yol gösteren kadrolu tekniker ve/veya teknisyen bulunmamaktadır. Bazı MYO'larda ise ne ekipmanlar ne de görevli tekniker ve/veya teknisyen bulunmamaktadır. Oysa ki, mühendis ile usta arasında yetkilendirilmiş bir elemanın teorik bilginin yanında uygulama alanında da başarılı olması gerekmektedir. MYO'larda eksiklikler de olsa bu laboratuvarların var olması, bu laboratuvarların kullanıldıkları anlamına gelmemektedir. Öğrencilerle görüşerek ve sosyal medya imkanları kullanılarak yapılan araştırmada laboratuvar ekipmanlarının oldukça az kullanıldığı sonucu ortaya çıkmıştır. Bu sonuca, mevcut ders programı göz önünde tutulduğunda pek de şaşırılmak gerekir. Laboratuvar uygulamalarının yapılabileceği beton teknolojisi, yapı malzemeleri, zemin mekaniği, topografya gibi derslerde laboratuvar uygulamalarına ayrılacak süre ders içerikleri bakımından oldukça kısıtlıdır. Laboratuvar uygulamaları için ayrı bir ders eklenmesinin isabetli bir karar olacağı ve laboratuvar derslerinin keyfi birer uygulama olmaktan çıkacağı kanaatindeyiz. Bunun yanında yapı malzemeleri sağlayıcılarının eğitim merkezlerinin de olumlu bir katkı sağlayacağı göz ardı edilmemeli, iş piyasası ile kurulabilecek her türlü uygulama ortaklığı için çaba sarf edilmelidir.

Tablo 3: MYO'ların Laboratuvar Olanakları

MYO'lar	Laboratuvarlar						
	CAD	Beton ve Malzeme	Zemin Mekaniği	Topografya ve Karayolu	Tekniker / Teknisyen	Kullanılrlılık	
Adnan Menderes Üniversitesi	Aydın MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
Afyon Kocatepe Üniversitesi	Afyon MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
	Bolvadin MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
Celal Bayar Üniversitesi	Gölarmara MYO	+	-	-	-	-	Seyrek
	Turgutlu MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
Dokuz Eylül Üniversitesi	İzmir MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
Dumlupınar Üniversitesi	Kütahya MYO	+	+	+	+	-	Seyrek
Muğla Üniversitesi	Yatağan MYO	+	+	-	-	-	Seyrek

TARTIŞMA VE SONUÇ

Sunulan tablolar ve tanımlanan durumlar sonucunda Ege Bölgesi'nde kurulu İnşaat Teknolojisi eğitimi verilen MYO'larda bazı ilçe MYO'ları haricinde sosyal imkanlar açısından genel olarak bir sıkıntı yaşanmamaktadır. Hatta çoğu MYO merkez kampüste konumlanmaları ile oldukça büyük avantaj sağlamaktadırlar. Bununla beraber çoğu MYO'da öğretim elemanı yetersizliği mevcuttur. ÖEBDÖ sayısı bazı MYO'larda 100'ü dahi geçmektedir. Dünya ve UNESCO standartlarının 12 olduğu düşünülürse bu oldukça vahim bir tablodur. Öğretim elemanı sayısının acilen artırılması gerekmektedir. Çoğu MYO'da laboratuvar imkanı -içindeki ekipmanların eski, eksik vb durumlar içirmesine rağmen- mevcuttur. Bununla beraber, laboratuvarların yeterli derecede kullanılmadığı da ortadadır. En başta, öğretim elemanına dersin laboratuvar uygulaması esnasında yardımcı olabilecek, öğrencileri yönlendirecek ve laboratuardan ve ekipmanından sorumlu olacak bir tekniker ve/veya teknisyen eksikliği çok açıktır. Öğrenci kontenjanının en az 30 olduğu ilgili MYO'larda öğretim elemanının tek başına tüm öğrencilere deney yaptırabilmesi imkansızdır. Buna ek olarak ders programındaki dağılım da laboratuarda yeterli zamanın geçirilmesine elverişli değildir. Laboratuvar uygulamaları mevcut teorik derslerin arasına sıkıştırılmış, uygulamalar için gereken yeterli zaman imkanı kalmamıştır; çünkü laboratuvar uygulamaları, deneyleri ilk kez uygulayan öğrenciler için hatalarla dolu olacak ve tekrarlamak için de ek zaman gerekecektir. Kaldı ki deneylerin gerçekleştirilmesi, raporlarının hazırlanması, hesaplanması ve sunulması da ayrı değerlendirmeye alınmalıdır. Belirtilen hususlar doğrultusunda laboratuvar uygulamaları için ders programlarına ayrı bir ders eklenmesinin uygun olacağı kanaatindeyiz.

MYO'ların mevcut laboratuvar ekipmanları yetersizdir, Üniversitelerin genel bütçelerinden MYO'lar için ayrılan pay doğrultusunda da bu eksiklikleri gidermek oldukça zordur. Günümüzde laboratuvar ekipmanlarının çoğunlukla bilimsel projelerle karşılandığı göz önüne alınırsa MYO'larda görev yapan öğretim elemanları doktora eğitimlerini tamamlamamışlarsa bilimsel projelerin imkanlarından faydalanamayacaklardır. Bu koşullarda, ya öğretim elemanları doktora eğitimleri için teşvik edilebilir ya da MYO birimleri için önerilen projelerde doktora eğitimi yerine mesleki tecrübe şartı önerilebilir. Genel anlamda değerlendirilecek olursa, Ege Bölgesi MYO'ları konumları, teknik ekipmanları ve tercih edilebilirlikleri açısından orta seviyededir denilebilir.

Not: Bu çalışma 26-28 Nisan 2012 tarihlerinde Antalya'da 46 Ülkenin katılımıyla düzenlenmiş olan "3rd International Conference on New Trends in Education and Their Implications"da sözlü bildiri olarak sunulmuş olup, "Journal of Research in Education and Teaching" Bilim Kurulu tarafından yayınlanmak üzere seçilmiştir.

KAYNAKÇA

Akpınar, H. ve Sarıışık, S. (2009). "İş Dünyası İle Fonksiyonel İş Geliştirme Örnekleri", 1. Uluslararası 5. Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, s.1008-1013.

Aydın, İ., Yılmaz, S.S. ve Kara, İ., 2011. "İşletmelerin Mesleki ve Teknik Eğitim Mezunlarına Bakışlarının Değerlendirilmesi", 2. Uluslararası 6. Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, 25-27 Mayıs., Aydın.

Diril, Z., Durukan, S. ve Aydın, İ. (2011). "Meslek Yüksekokulları İnşaat Teknolojisi Programında İnsan Kaynaklarının Mesleki Eğitim Yoluyla Geliştirilmesi Projesine (İKMEP) Yönelik Bir Çalışma", 2. Uluslararası 6. Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, 25-27 Mayıs., Aydın.

Durukan, S. ve Aydın, İ. (2011). " Meslek Yüksekokulu Öğrencilerinin Memnuniyet Düzeylerinin Belirlenmesine Yönelik Bir Çalışma", 2. Uluslararası 6. Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, 25-27 Mayıs., Aydın.

Er, H. (2009). "Mesleki Teknik Eğitimde Üniversite-Sanayi İş Birliğinin Önemi", 1. Uluslararası 5. Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, s.2382-2389

Hirt, N. (2001). "From Brussels to Lisbon", Paper Presented at the Conference on " Globalisation, Identities and Education Policy in Europe".

İlter, F. (2008). “İşveren Açısından Mesleki Teknik Eğitimin Önemi ve Gerekli Düzenlemeler” IV. Ulusal Meslek Yüksekokulları Müdürler Toplantısı, Trabzon.

Olgun, A., Üste, B.R. ve Kestane,Ö. (2009).”Meslek Yüksekokulları ve Sanayi İşbirliği-İzmir Meslek Yüksekokulu”,1.Uluslararası 5.Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, s.1754-1763.

Poyraz, K. ve Esenboğa Y. (2005). “Meslek Yüksekokullarının Dünü, Bugünü ve Yarınına Yönelik Bir Deđerlendirme”, 3.Ulusal Meslek Yüksekokulları Sempozyumu, s. 102-107.